

(כ"ל, ל"ח, נ"א)

ובכ"ר המשילו ר"ל (סנהדרין צ"א ריש פרק חלק) ע"נ
השתלשלות היות חיים באדם - לעשות פלי וכוכית, לענן תהיה

השמים ואס"ח של נח"מ ספ"ל וכוכית שצ"ל ב"ח בשר ודם
כו בשר ודם שפירוש של המ"ה על אמת כמה וכמה. וכן ודא
בשורה טוב תהלים מקומו ב"י ע"נ שם.

כי הדרון דומה לראיה, שכשנכחו בנישמת פי האמת בקלי
הכוכית בעת עשייתו, נמצא בו ג' בחינות. בחינה הראשונה היא
השלישית הקבל הוא ע"נ תוד פ"י, קדם בא לתוד תלל השפופרת
השנייה, אין לקרומה אז אלא בשם "ש"מ"ה. והבינה השנית,
כשנכנס הקבל וקא לתוד השפופרת (נמשכת כמו עו, אז נקרא
הבינה הג' המתונה, הוא כשיצא היות מהשפופרת לתוד
הכוכית, ומתפשטת בתוכה עד שנעשית פלי כפי רצון המוצג, אז
מקליא דחה, ונקרא אז "נפש", לשון שביטה ומנוחה. נ"מ.

נ"מ

פ"ו פ"מיון ו"ה הוא ע"נ הג' בחינות נ"מ ששפ"ע ככ"כ
משימת פ"ו ותכ"ד שמו, שבחינת הנפש היא הבחינה המתונה,
שהיא קלה בתוך גוף האדם.

ובחינת היות הוא בא דרך צדדי מלמעלה, שחלק וסדה העליון
שלו קשור ונאחו למעלה בבחינה המתונה של הנשמה,
ואשר לשדה ונכנסת גם בתוד גוף האדם, ומתפשטת שם בבחינה
העליונה של הנפש, כמ"ש (שעיה ל"ב): "עד יצרה עלינו רוח
מקדושה", אשר א"ת דוח"י וגו' (ואל ג'), שהוא משפ"ע באדם דרך
שפיכה וצדו כפ"ל, וכמו שיתבאר עוד להלן א"ה ופ"ו ע"נ
התקשרותם באדם.

אמנם בחינת הנשמה, היא השלישית עצמה שפנימיות עצמותה
מסתמנת בהעלם ומקורה ברוח ככ"כ בתוד נשימת פ"ו ותכ"ד
שבו שאין עצמות מהותה נכנסת קלל בתוד גוף האדם, ואדם

הנשמה היא עליונה ונעלה,
א"ל, א"ל, א"ל, א"ל, יצ"ו א"ל,
היא תמיד את אמונה יצ"ו
ביתו ח"מ.

הראשון קדם החטא וכה לעצמותה, ובסבת החטא נסתלקת מתוכו
ונשאר רק חופפת עליו. י"ל יצ"ו, י"ל יצ"ו, י"ל יצ"ו, י"ל יצ"ו, י"ל יצ"ו,
לפי משה רבנו ע"ה שזכה לעצמותה תוד גופו, ולכן נקרא
"א"ת האלקים" (דברים ל"ג א'), כדרך שקל ג' עולמות, בראיה
וצורה עשה, מבחינת הנשמה דלהו ולמעלה, הוא אלקות גמור,
כמ"ש בע"ז חיים שער העלם פרק א', ובריש שער צ"ח עולמות
אצילות בראיה וצורה עשה, בהקדמת הר"ה ויטל ו"ל, ובשער
השמות פרק א' מ"א ע"ג נ"מ

והקל"ט לא וכה אליה שום אדם, רק בהורות נוצ"י אור
מתנוצצים ממנה על ראש האדם הנוכה אליה, כל אחד לפי
גודלנו ולפום שיעורא דיליה.

(כ"ל ר"ח, ח"א, ח"א)

"הנפש היא הצד החינוכי של גילוי החינוך במובן הפסיכו-פיזי-ביולוגי
למעלה ממנה, הרוח, שהיא האמצעי בין הנפש לבין הנשמה. ולמעלה זי
באפיו נשמת היים. הנשמה היא בת מלך שמימית. היא יכולים לפגוע בצד
התחתון בנפש, ולפגוע ברוח, אבל לנשמה אינם מגיעים. טהורה היא,
שמימית, חלק אלוה ממעל".

הנפש היא הצד החינוכי של גילוי החינוך במובן הפסיכו-פיזי-ביולוגי

החינוך של האדם בגישה משלוש בחינות: נשמה, רוח, נפש.

הנשמה היא הצד הרחמי העליון המוחלט, יצירה אלקית המוסיפה
בעצמותה חיל ואורה. לגדל עליונותה וכלליותה "אי אפשר כלל שחכום
בשלמותה בנפש" - בכלי השכל והרצון, הקטנים מלחכיל את אור
הדביקות והאמת העליונה שלה. "רק מאיד ממנה אור בניצוץ השכל
המדרגש בגוף, כי לפי גדולתה אי אפשר לה להכנס בכלי ולהגבל בו".
היא הסגולה הפנימית שבקרבו, שבמחיתה הפנים פנימית אחת היא עם
נשמת כנסת-ישראל. והיא במהותה עומדת בקדושתה המוחלטת, "נשמה
שנתה כי טהורה היא" אפנים עומדת היא בגישה פנימית, במרכז המודרנה,
ואין אורה גלוי כזוים.

הנפש היא הצד החינוכי של הרחמינות, הפונה אל הגוף ומתגלה במבנה
הפסיכולוגי, הכוחות ובחוששים, בנשיות, במידות ובמוגים.

הרוח היא הגשר המחבר את שני אלה. ברוח, בדרך ההקרה והלימוד,
כ"סוד מרע ועשה טוב", באה הסגולה הנשמית הנצונה להופעתה ככוחות
החיים, בנשיותיהם ובהרגשותיהם. "צ"י הרוח מתרוממת הנפש, וממשיך
עליה יותר אור הנשמה". כשום כך במרחב הרוח נמצאת האישיות הבהרת.
"הלב הוא כושן הרוח, ועיקר הבחירה הראשית יסודה הוא בכוחות הרוח,
שהוא מדרגה האדם". כאן באה האישיות לידי ביטוי, היאני העצמי הברור
כטוב ומשליש על הלך ולידי את האידאל של חפץ ד', המרומם את כל
מחשבותיו ורצונותיו, מירוחץ ומעשיר.

הנפש היא הצד החינוכי של גילוי החינוך במובן הפסיכו-פיזי-ביולוגי

בן פניה על העצמות המיוחדת של האדם ותוכן החיים הטבעיים שלה
העצמית האדם היא שבורה עמה והיא נשאת בקומה עם גוף ונשמה, וקצמית
האדם האדם היא הבסיס לקבל עליה את האור העליון של הנשמה בשונה אליו
לחשיך אורו כמדת.

נשמתו הנשמה המיוחדת שלו, כלומר: אורוה הפרטית, היא מיוחדת
בהתאמה למדת העצמית של האדם המיוחד באישיות מיוחדת. האדם שאין
בנה האדם לחשיך את האופי הפרטי של הנשמה: שהוא רחמי באופן עד
שאין אנו מודרים ביה את מצותה ולא את פירוט גישה מ"ם את אבי החיים
כרוח, שכל נשמה היא בעלת אופי מיוחד. לכן בנצח קורא האדם, בעת הרגישו
את חיו במצבא הקצרה ובקצרו נשמת ד' מצדה בקרבו: שהוא נשמתו
הפרטית המיוחדת לו.

הנפש היא הצד החינוכי של גילוי החינוך במובן הפסיכו-פיזי-ביולוגי

עלון הנב

והיא עיני מראה הפסל משג ארצה גו' (בראשית כח, יב), ולא
אמר מצב בארץ, אלא ארצה שפרושו לארץ, ומשמעו שראש צפר
שרשו בשמים מפעל ומשם הוא משתלשל ויורד עד לארץ גיצי,
והוא הנשמת חיים של האדם שמתאצלת כביכול מנשימת פיו
יתברו שמו, ומשם משתלשלת פסלם ושלשלת, ומתקשרת עם
הרמה ותרומת בנפש, עד נדמה לזה העולם בגוף האדם.

(ג) ח"א, א, ל"ו

כפילא; שני
דש המופיע
פל והלאה
שפע, עד
לאים בני
ד והשביע
אשר לא
זלה בלי

מורה הנבוכים

תכלית,
ים וכן
המגלה
דאחד
ביום
ידיים
של

זות
סם

אתה מתפלל בנענוע שפתיך ופניך אל הקיר
ומחשב בממכרך ומקחד, וקורא את התורה
בלשונך ולבך בבנין ביתך מבלי להתבונן
במה שאתה קורא, וכן כל זמן שאתה עושה
מצוה אתה עושה אותה באבריך כמי שחופר
גומה בקרקע או חוטב עצים מן היער מבלי
להתבונן בענין אותו המעשה ולא ממי בא²
ולא מה תכליתו, אל תחשוב שהגעת אל
תכלית³, אלא תהיה אז קרוב למי שנאמר
בהם קרוב את בפיחם ורחוק מכליותיהם⁴.

הפרה

כבר בארנו לך כי השכל הזה אשר שפע
עלינו מאתו יתעלה הוא המגע אשר בינינו
לבינו⁵, והבחירה בידך, אם תרצה לחזק
את המגע הזה ולעבותו עשה, ואם תרצה
להחלישו ולדקקו⁶ לאט לאט עד שתפסקו
עשה. ואין המגע הזה מתחזק אלא בהפעלתו
באהבתו וההליכה בכון זה כמו שבארנו,
והחלשותו ודקותו תהיה בהתעסק מחשבתך
במה שוולתו.

ודע, כי אף אם היית החכם בבני אדם
באמת המדע האלהי, הרי בשעה שאתה
מרוקן את מחשבתך מה ומתעסק בכל ישותך
באכילה הכרחית⁷ או בעסק הכרחי, הנך
מפסיק אותו המגע אשר בינך ובין ה', ואינך
עמו אז, וכן אין הוא עמך, כי אותו היחס
אשר בינך ובינו כבר נפסק בפעל באותה
השעה, ולפיכך היו תחסידיים מקפידים על
הזמנים שהם מעסיקים אותם שלא בו⁸,
ותזהירו על כך ואמרו אל תפנו אל מדעתכם⁹,
ואמר דוד שויתי ה' לנגדי תמיד כי מימיני בל
אמוט¹⁰, אומר, אני לא רוקנתי מחשבתי ממנו
וכאלו הוא יד ימיני אשר לא אתעלם ממנה
הרף עין בגלל מהירות תנועתה, ולפיכך
לא אמוט, כלומר לא אפול.

ודע כי כל מעשה העבודות הללו, כקריאת
התורה והתפלה ועשיית שאר המצות, אין
תכליתן אלא שתוכשר¹¹ בהתעסקות במצותיו
יתעלה מלעסוק בעניני העולם, כאלו
התעסקת בו יתעלה לא בזולתו¹². ולכן אם